LAIPTAI

*Verba docent, exempla trahunt**

Nr. 1(5) 2020 m. GRUODIS

Pirmojo šių metų „Laiptų“ numerio tema turėjo būti „Gyvenimo keliai ir kryžkelės“. Lyg ir planavome eiti tiesiai: susitikti su žurnaliste Daiva Žeimyte – Biliene, su gamtininku etologu dr. A. Pašukoniu, su organizacijos „Aš esu“ įkūrėju ir vadovu kunigu K. Dvarecku. Planavome ir visą būrį mūsų talentingų gimnazistų pakalbinti. Ir daugiau ambicingų tikslų turėjome... Tačiau gyvenimas vertė sukti paprastesniu keliu – ir vėl kaip pavasarį viruso siautėjimas pakišo koją susitikimams, o ir patiems neužteko laiko bei jėgų atlikti visus kūrybinius darbus. Vis dėlto didelę kelio dalį nuėjome! Net patys nustebome, jog pirmasis šių metų „Laiptų“ numeris gimė. Ir vėl gimė gražuolis! Jame susikryžiavo mokytojų ir mokinių keliai, profesijos ir pašaukimai, gimnazijos kasdienybė ir šventės. Ir beveik sulaukėme šv. Kalėdų. Tegul jos mums ir visiems gimnazijos laikraščio skaitytojams būna šviesios!

Nuoširdžiai dėkojame už pirmuosius šių metų „Laiptus” visiems sambūrio bendrakeleiviams - dailininkei ir žurnalistams – senbuviams ir sėkmingai prisijungusiems naujokams.

Sambūrį remiančios mokytojos Jolanta, Laima ir Milda

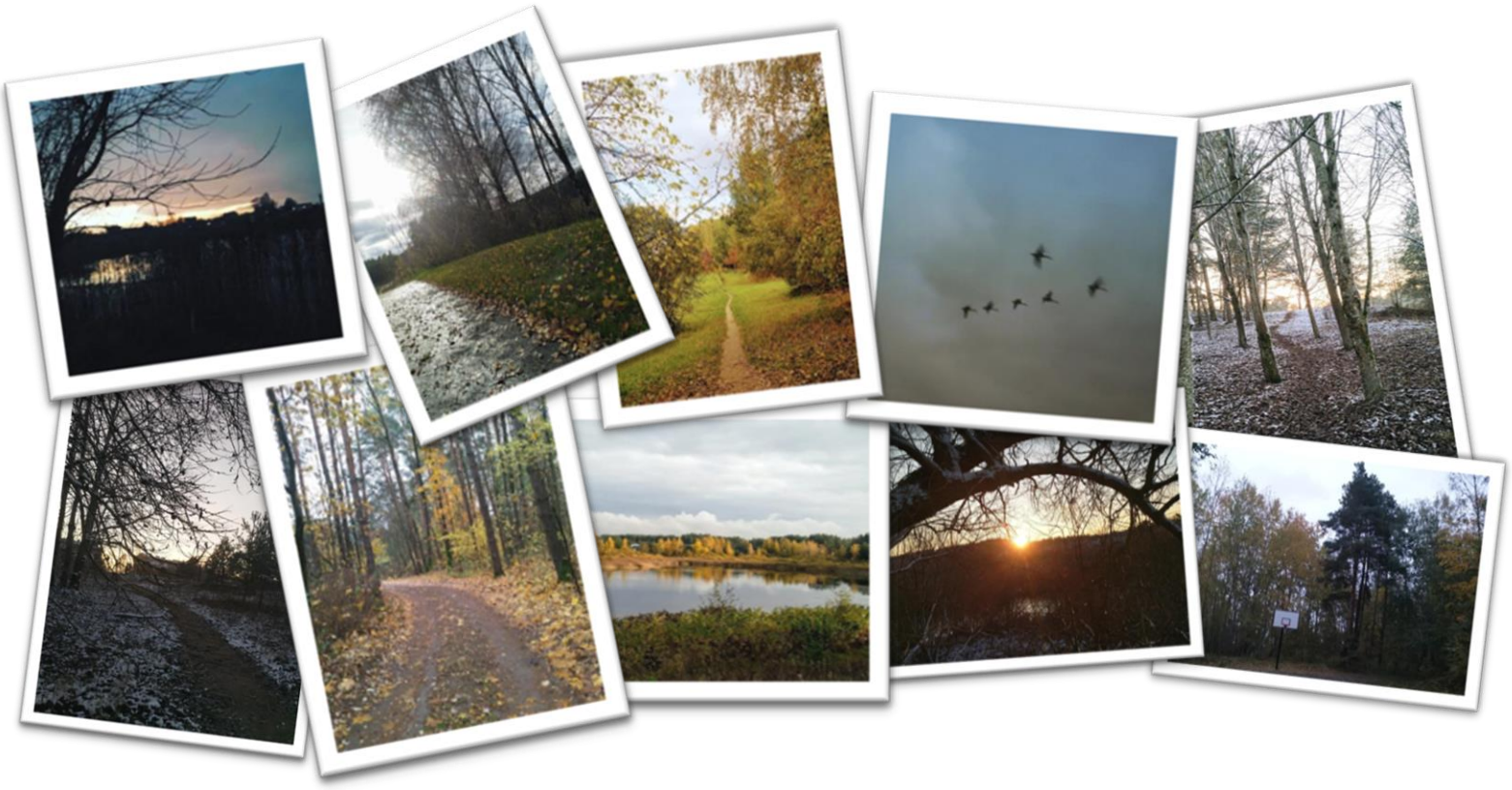

*Žodžiai moko, pavyzdžiai traukia

SUNKUS KELIAS ATGAL

Dažnai apie priklausomybių pavojus ir pasekmes jaunimui pasakoja tik teoriškai su tuo susipažinę asmenys, todėl priklausomų asmenų reabilitacijos ir reintegracijos bendruomenės „Aš esu“ įkūrėjui kunigui Kęstučiui Dvareckui, pačiam išgyvenusiam visus priklausomybių gydymosi sunkumus, savo pasakojimu pavyko palikti daug įsimintinesnį įspūdį mokiniams. Priklausomybės nesirenka, koks žmogus esi ir kokią padėtį visuomenėje užimi. Gali būti daktaras, verslininkas, mokinys ar kunigas, tačiau į priklausomybių liūną įsitraukti gali kiekvienas. Susitikimo svečias papasakojo, kad iš pradžių vartojo įvairias medžiagas tam, jog galėtų pailsėti nuo įtampos, ir manė, jog bet kada galės liautis, tačiau niekada negali žinoti, kada tai pereis į rimtą ligą. Kaip kunigas Kęstutis Dvareckas sako, dažnai žmonės patys nesupranta šių problemų ir reikia išorinės jėgos, kuri padėtų tai suprasti ir sustabdytų žmogų nuo jo paties keliamo sau pavojaus. Kunigo laimei, šiam nesibaigiančiam ciklui tašką padėjo atsidūrimas vienutėje, kur jis galėjo apsvarstyti daugybę dalykų ir suvokti, kad jo gyvenimas turi keistis. K. Dvareckas teigia: „Kartais žmogus praranda savivertę arba turi tiek daug puikybės, kad galvoja, jog narkotinės medžiagos jo neįveiks. Ir jis tiki, kad jei chemija sukels problemų, tai žmogus pamatys, juk nekvailas. Tai norisi tik priminti, kad kai narkotikai daro savo darbą, jie keičia suvokimo galimybes, todėl žmogus dažnai negali suprasti to, kad jau peržengė tam tikras ribas ir jau praleido galimybę grįžti atgal. Turbūt nesate sutikę daug žmonių, kurie pripažįsta savo problemą, dažniausiai jie ginasi iš paskutiniųjų, viską neigia, nors aplinkiniams tai yra daugiau nei akivaizdu.“

Mus labiausiai paveikė kunigo pasakojimai apie realius žmonių, su kuriais jis susiduria savo dabartinėje aplinkoje, vadovaudamas priklausomybių gydymo centrui, išgyvenimus. Dažniausiai jam tenka laidoti septyniolikmečius „žolininkus“ ir šiek tiek vyresnius nei dvidešimties metų lošėjus. Skaudžiausiai Kęstutis Dvareckas išgyvena lošėjų istorijas. Kunigas sako, jog iki dabar jų bendruomenė globoja vieną 26-27 metų merginą, kuri maždaug dvidešimtmetė buvo apgydyta nuo priklausomybės lošti, bet jos skolos siekė 260 tūkstančių eurų. Negana to, tėvai nuo jos seniai nusisuko, tik seneliai ją gelbėdami nuo tų slegiančių skolų pardavė savo visus butus, sodus ir apsigyveno Naujininkuose, kur juos geri žmonės įsileido gyventi praktiškai be nuomos mokesčio. Taip pat ne taip seniai iš kunigo gimtojo krašto buvo atvykęs studijuojantis kolegijoje vaikinas, kuris pripažino, jog serga, tačiau to labai nesureikšmino. Tokių prisipažinimų pasitaiko itin retai. Vaikino mama buvo nusiteikusi prieš jo gydymą, nes vaikinas turėjo didžiulių skolų. Kai Kęstutis Dvareckas paskambino pranešti, jog Minesotos programoje atsirado laisva vieta, mama atsisakė sūnų gydyti ir patikino, kad viskas tvarkosi - jos vaikas pradėjo mokytis, dirbti - užteko tik pokalbio su kunigu. Kęstutis Dvareckas, suprasdamas, kad liga taip lengvai nepasitraukia, mamai piktai leptelėjo, jog, kai reikės sūnų laidoti, jam nebeskambintų. Bendruomenės „Aš esu“ įkūrėjas sako, jog žmonės dažnai tiki, kad ligai suvaldyti ir priversti ją trauktis užtenka tik

tikėjimo. Deja... Po pokalbio su to vaikino mama, praėjus porai mėnesių, K. Dvareckas sulaukė skambučio ir žinios, jog tas jaunuolis dar kartą patekęs į lošimo priklausomybės pančius tik dar labiau nusivylė savimi ir pasitraukė iš gyvenimo.

Kunigas K. Dvareckas įspėjo, kad populiarėja naujos psichotropinės medžiagos, kuriose tik daugėja kenksmingos chemijos, galinčios sukelti daug psichinių ligų. Perspektyvius, jaunus žmones gali paversti visiškais ligoniais. K. Dvareckas tokių sergančių žmonių yra sutikęs net ir visai šalia mūsų – Pilaitėje. Jis sako: „ Psichiniai sutrikimai, kurie yra arba iššaukiami, arba išsivysto dėl šių medžiagų vartojimo, yra drastiški. Ne vienam perspektyviam žmogui, iš kurio kažkada buvo tikėtasi itin didelių pasiekimų, dabar sunku padėti. Vienas toks iš jūsų rajono, Pilaitės. Šiuo metu mums niekaip nepavyksta jam padėti. Tiesiog nesugebame to žmogaus išgelbėti, nes jis tapo arba neįgalus priimti pagalbą, arba yra labai užsispyręs, galbūt net negali suprasti, jog serga. Nors vaikinas jaunas, jam kokie 24 - 25 metai, tačiau aplankytų psichiatrinių ligoninių kiekis nesuskaičiuojamas. Šiuo metu vaikinas glaudžiasi nakvynės namuose. Ir tai įvairiais diplomais apdovanotas ir su pagyrimu mokyklą baigęs žmogus, įstojęs į norimą vietą, bet išdrįsęs pabūti laboratorine žiurke.“

Taigi, šie kunigo Kęstučio Dvarecko pasakojimai išties privertė mus susimąstyti, kokią didžiulę įtaką žmogaus gyvenimui daro priklausomybės ir kaip sunku iš jų išbristi, kaip jaučiasi artimieji, kurie turi kartu išgyventi sunkumus su priklausomybių turinčiais ligoniais - juk šeimos nariams skauda net labiau, kai jų artimasis kenčia ir nežinia, ar kas nors sugebės jam padėti. Taip pat sužinojome, kad narkotinės medžiagos sukelia ne tik emocines problemas, bet ir rimtas ligas, trukdančias žmonėms suprasti realybę. Tikrai nelinkime niekam atsidurti tokiose situacijose, kokiose teko pabuvoti istorijų „herojams“ ir jų artimiesiems.

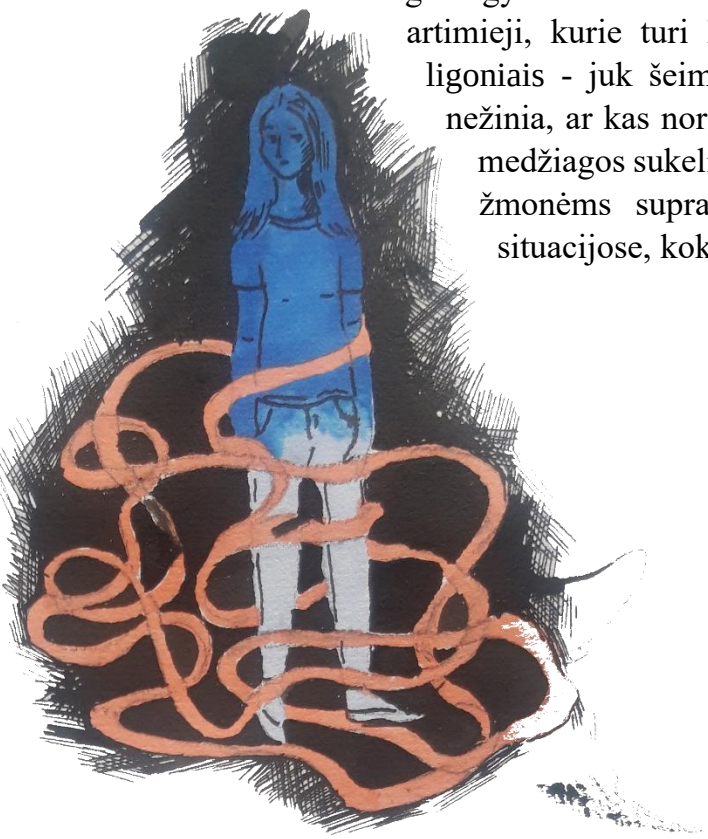

Gabija Šilaikytė ir Julija Navickaitė

KRIKŠTYNOS!

Su garsiai skambančiais rugsėjo varpeliais, vėjo nešiojamais lapais į Vilniaus Pilaitės gimnaziją buvo atpūsti nauji pirmokėliai – devintokai. Pradėdami naują gyvenimo etapą jie turėjo pereiti krikšto ceremoniją, rengiamą mūsų veteranų – dvyliktokų. Viskas prasidėjo nuo viktorinos, kurioje buvo trumpai pristatyta gimnazijos gyvavimo istorija. Atlikus viktorinos užduotis pirmokėliams teko patiems ant lapo suklijuoti gimnazisto priesaikos tekstą. Buvo juoko iki ašarų! Paskui atėjo metas iš tiesų duoti priesaiką dvyliktokams ir pažadėti jos laikytis. Taip gimė naujieji gimnazistai!

Linkime, kad visi iššūkiai būtų įveikti ir kad naują gyvenimo etapą lydėtų tik ryškūs ir skaidrūs saulės spinduliai!

Paula Viršilaitė

MOKYTOJŲ DIENA...

Šiais metais Mokytojų dienos šventė dėl visuotinės pandemijos buvo kitokia. Galimybę gyvai pasveikinti mokytojus turėjo tik pirmokai ir antrokai. Kiti gimnazistai sveikino iš namų. Kaip ir kasmet mokytojams sveikinimą ruošė Vilniaus Pilaitės gimnazijos Mokinių parlamentas ir dvyliktokai. Sveikinimą sudarė interaktyvi loterija su mokinių kurtais trumpais filmukais ir sveikinimais mokytojams. Vis dėlto šiuo sudėtingu laikotarpiu svarbu nepamiršti savo bendruomenės ir, kiek įmanoma, išlaikyti tarpusavio ryšį. O ypač turėtume būti dėkingi mūsų mylimiems mokytojams, kurie dirba negailėdami jėgų, kad mokiniams viskas būtų kuo aiškiau išdėstoma ir lengviau suprantama. Būtent toks ir buvo mokinių tikslas – ne tik pasveikinti mokytojus, bet ir padėkoti jiems už kantrybę, rūpestį ir visokeriopą pagalbą. Tikimės, kad šis baisus laikotarpis praeis ir be galo laukiame grįžimo į mokyklą, tikrų emocijų bei senųjų, tiesioginų pamokų!

Elzė Kozlovskytė

SU RUSŲ KALBOS MOKYTOJA DANGUOLE

Rudenėjantį spalio mėnesio rytą kartu su rusų kalbos mokytoja eksperte Danguole Bučiene prisėdome pokalbiui – mokytoja pasidalino savo ilgo darbo gimnazijoje patirtimis, išmoktomis pamokomis bei papasakojo apie save pačią kaip mokinę bei žmogų. Mūsų gimnazijoje mokytoja dirba nuo pat jos įkūrimo 1992 – aisiais metais ir per savo ilgametį darbą sukaupė itin daug vertingos patirties, kuria ji sutiko pasidalinti šiame interviu.

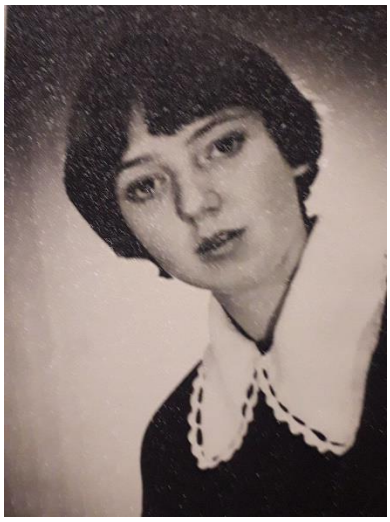

Kokia Jūs buvote mokinė?

Nelabai gal gera buvau mokinė, mokiausi vidutiniškai, nes domėjausi tik tais dalykais, kurie man patiko. Buvo tokių, kurie nepatiko (kaip ir visiems mokiniams), tų aš nelabai mokiausi, todėl turėjau visokių pažymių.

Kokie buvo tie dalykai, kurie Jūsų nelabai domino?

Manęs nelabai domino fizika, dailė, bet įdomiausia tai, kad vėliau aš laikiau fizikos egzaminą, kurį netgi visai neblogai išlaikiau. Ko gero, su metais keitėsi mano požiūris į fiziką!

O kokie dalykai labiausiai patiko?

Mėgstamiausias dalykas buvo literatūra - tiek lietuvių, tiek užsienio. Tais laikais mes daugiau skaitėme rusų literatūros, nes ji buvo programinė. Aš mėgau ir iki šiol labai mėgstu skaityti.

Kas Jus paskatino tapti mokytoja?

„Paskatino“ galbūt nėra tinkamas žodis. Aš tiesiog turėjau savo gyvenime labai gerų mokytojų, kurie buvo ryškios asmenybės. Ir galbūt būtent jie savo pavyzdžiu, savo pamokomis, savo gebėjimu bendrauti man parodė, kad ši profesija yra vertinga. Baigusi mokyklą pasirinkau būtent mokytojos profesiją, nes ją įsivaizdavau visai kitaip, nei dabar matau.

Gal galite išskirti tą laikotarpį, kada Jūs supratote, kad norite pasirinkti mokytojos profesiją? Ar tai buvo palaipsniui įvykęs procesas?

Pirmosios mintys, kad aš noriu būti mokytoja, turbūt atėjo kokioje penktoje klasėje, nes turėjau labai žavią auklėtoją, kuri buvo lietuvių kalbos mokytoja, aš iki šiol prisimenu jos pamokas. Ir tada, kai mūsų kas nors klausdavo, kuo tu būsi, arba reikėdavo parašyti kokį nors rašinėlį, tai aš visada rašydavau, kad būsiu mokytoja. Turbūt ta mintis keitėsi, tai norėjau, tai nenorėjau, bet galų gale aš ja tapau.

Kokia buvo pirmoji Jūsų pamoka šioje mokykloje? Jeigu jos nepamenate, kokia buvo Jūsų darbo pradžia šioje gimnazijoje, kas Jums įsiminė?

Mano pirmosios vedamos pamokos nebuvo šioje gimnazijoje. Tik baigusi universitetą aštuonerius metus dirbau su studentais, bet pirmosios pamokos mokykloje labai įsiminė, nes mokykla buvo ką tik pradėjusi savo veiklą, klasėse sėdėjo labai nedaug mokinių - kartais septyni, kartais dešimt, vienuolika. Kažkokios konkrečios pamokos gal aš ir neatsimenu, bet labai gerai atsimenu tuos vaikus, kurie atėjo pirmais metais į mūsų mokyklą, beveik visus juos pažįstu iki šiol ir su daugeliu iš jų bendrauju. Tie vaikai, su kuriais aš pradėjau dirbti ne kaip dėstytoja, o kaip mokytoja, žinoma, išliko mano atmintyje ir, kaip minėjau, tarp jų turiu labai daug draugų, iki šiol mes pasikalbame, susirašome, kai kurie net ateina pas mane į svečius.

Kaip apibūdintumėte savo pirmuosius mokinius? Gal galite išskirti kokius nors jų bruožus?

Turbūt jie buvo patys nuostabiausi. Nesakau, kad vėliau buvo prastesni mokiniai ar neįdomesni žmonės, bet tai buvo 1992- ieji metai, laikotarpis, kai mes visi gyvenome Nepriklausomybės atgavimo nuotaikomis. Iš kitos pusės, gyvenome galvodami apie tai, kad galbūt mokslo nelabai reikia. Mano auklėtiniai buvo labai aktyvių, turinčių savo nuomonę, įdomių asmenybių klasė. Aišku, ji kito, nes klases sujungdavo, atsiradus daugiau mokinių vėl išskaidydavo. Nepaisant to, jie buvo protingi, jautrūs, labai išdykę, savarankiški žmonės, kuriuos visus labai myliu iki šiol, juos pamenu. Ir jie mane pamena. Galbūt juos taip gerai prisimenu, nes tai buvo pirmieji mūsų mokyklos mokiniai. Tai buvo mūsų bendravimo, kitokios Lietuvos, kitokių požiūrių pradžia ir ji atrodė visiems mums labai įdomi.

Kas Jums buvo sunkiausia tapus mokytoja?

Mokytoja tapau ne iš karto, kaip ir minėjau, anksčiau dėsčiau universitete. Dėstytojos darbas šiek tiek kitoks. Tu tiesiog pateiki medžiagą, išdėstai ir išeini, atsakomybės labai mažai. Galbūt sunkiausia buvo ta užgriuvusi atsakomybė ne tik kaip mokytojos, nes tu privalai išmokyti, bet ir kaip žmogaus, kuris turi nuolat būti šalia, padėti, suprasti, kartais net rasti žmogų, kuris dingo iš pamokų, ir nesukelti jam didelių problemų. Kol nedirbau mokykloje, aš turėjau dvi dukras, o kai tapau mokytoja, man staiga pasirodė, kad turiu labai daug vaikų, už kuriuos atsakau. Norėjosi viską padaryti tobulai, nes mes, mokytojai, turbūt esame perfekcionistai. Ir, aišku, reikėjo išlikti labai žmogiškai, kad „nesulaužyčiau“ jaunų žmonių, nesužeisčiau jų. Turbūt tai buvo ir yra sunkiausia.

Jeigu dabar būtumėte dvyliktokė, ar Jūs rinktumėtės mokytojos profesiją? Kodėl?

Tai, ką aš dabar žinau apie mokytojos profesiją, ir tai, su kuo aš susiduriu šiame darbe, turbūt paskatintų labai gerai pagalvoti. Būdamas dvyliktokas tu esi jaunas maksimalistas, ir mane, kaip dvyliktokę, vargu ar išgąsdintų tai, ką aš dabar žinau, bet jeigu šiuo metu būčiau dvyliktokė, vargu ar aš rinkčiausi šią profesiją. Viskas priklauso nuo amžiaus, nuo patirties, nes ne veltui sakoma - kai nudegi, tai ir pieną pūti. Kai tu jaunas, turi daug jėgų, idėjų, svajonių, daug pasiryžimo ir tai padeda. Kai nueini savo kelią ir atsisuki atgal, keli prasmės klausimą, svarstai, ar tikrai buvai savo vietoje, ar iš tikrųjų padarei viską, kaip reikia. Negaliu sakyti, kad iškėlusi šiuos klausimus aš į juos atsakyčiau teigiamai šimtu procentų.

Kalbant apie šią dieną, koks mokymas yra Jums arčiau širdies – nuotolinis ar dėstant mokiniams gyvai?

Turbūt visi pasakytų, kad gyvas mokinių mokymas yra artimesnis, nes tada matai žmogų. Nors šiuolaikiniai vaikai galbūt labiau žiūri ne į tave, ne į tavo akis, bet daugiau į telefonų ekranus, tačiau tu jauti nuotaiką, matai, ar žmogus gali, nori, stengiasi, kartais matai neišsimiegojimą, liūdesį, tuomet gali reaguoti. O dirbant nuotoliniu būdu tik iš emocijų ženkliukų galima nuspėti, kas su žmogumi darosi. Žinoma, technologijos labai gerai, bet mokymas yra sąveika, procesas. Kiekvienas mes galime išmokti pats, vaikas taip pat, bet mokytojas turėtų padėti išmokti, o padėti išmokti nuotoliniu būdu turbūt yra gerokai sunkiau, netgi jeigu jungiesi į vaizdo pamokas. Kita vertus, mes žinome, kad vaikai irgi ne visada nori būti matomi tose pamokose, būti stebimi. Klasėje tu jautiesi kitaip, ir man ,žinoma, yra mieliau mokyti gyvai, bet nuotolinis mokymas irgi netrukdo.

Koks yra įsimintiniausias įvykis per Jūsų mokytojavimo laikotarpį?

Kai mokykloje būdavo dvi pamainos ir mes dirbdavome ilgai, iki vėlyvo vakaro, aš turėjau tokią klasę, kurioje buvo vien tik berniukai. Ir jų iškrėstas pokštas iš tikrųjų iki šiol yra didžiausias akibrokštas ir įsimintiniausias įvykis. Tai buvo paskutinė antros pamainos pamoka ir, kažkam pabeldus į duris, man išėjus už durų ir kalbantis (tiesa, labai neilgai, keletą minučių) klasėje buvo labai tylu ir - aš gerai atsimenu - kalbėdama džiaugiausi, kad tokia berniukų grupė netriukšmauja, dirba. Įėjusi į kabinetą, kuriame dirbu iki šiol, aš neradau nė vieno mokinio klasėje. Jie visi iššoko pro langą iš antro aukšto ir išėjo namo! Tai buvo įsimintiniausias vaikų poelgis, kuris iš tikrųjų išgąsdino ne todėl, kad jie drįso išeiti, bet kad tai padarė labai nesaugiu būdu. Tiesa, šis įvykis neturėjo jokių pasekmių nei jiems, nei man, mes po to su mokiniais pasikalbėjome ir svarbiausia, kad jie visi liko sveiki ir gyvi.

Ko Jus išmokė ilgametis darbas gimnazijoje?

Neteisti. Niekada neteisti, niekada nematuoti viena liniuote visų mokinių ir apskritai žmonių. Žinau, kad vaikai gudrauja, mes visi tą žinome, gudrauja ir suaugę, bet išmokau neskubėti vertinti ir neskubėti teisti. Turbūt tai yra didžiausia gyvenimo pamoka, išsinešta iš mokyklos. Kai tu jaunas, esi labai savimi pasitikintis, esi maksimalistas ir visada esi linkęs kitus vertinti ir klijuoti etiketes, o iš tikrųjų kito žmogaus vertinimas gali būti klaidingas, nes kartais turinys neturi formos, kartais forma būna be turinio... Manau, kad tai yra pagrindinis dalykas, kuris buvo viso gyvenimo darbo pamoka.

Kuri mokytojo darbo dalis yra Jums prasmingiausia?

Kai vaikas padaro tai, ko jis sakė, kad negali. Visi mes galime kažko išmokti, nebūtinai tobulai. Kartais būna atvejų, kai ir pats vaikas sako, kad jis kažko negali, ir tėvai sako, kad jis negali, kartais net specialistai sako, kad jis negali, bet jeigu pavyksta bent šiek tiek to „negali“ paversti į „gali“, tai tikrai būna labai smagu. Ir tuos visus atvejus, galbūt suskaičiuojamus ant rankų pirštų, aš atsimenu, turbūt tai ir skatina mane dirbti. Kai žinai, kad gali būti visaip, ir žinai, kad „negaliu“ gali virsti „galiu“, ir kai susitinki tą žmogų, sakantį „Mokytoja, aš tik dabar patikėjau tuo, ką jūs sakėte“ , „Aš dar pamenu tai, ko jūs mane išmokėte“ arba „Man prisireikė to, ko jūs mane išmokėte“, tokie žodžiai ir yra motyvacija dirbti.

Ką Jūs mėgstate veikti laisvalaikiu?

Pasakysiu banalią frazę – laisvalaikio aš praktiškai neturiu, tik atostogas ir sekmadienį, kuris yra šventas, be jokių darbų. Aš mėgstu gėles, namuose auginu daug gėlių, jas prižiūriu, domiuosi jų auginimu, be abejonės, mėgstu skaityti. Piešiu fraktalus – tai tokie pasąmoningi piešiniai, nežiūrint, ką pieši, turintys atitinkamą spalvinimą. Tai padeda man nusiraminti ir susidėlioti mintis. Mėgstu keliauti. Kartais tiesiog mėgstu nieko neveikti – tai geriausias būdas pailsėti.

Kadangi minėjote, kad skaitote ir Jums patinka skaityti, koks yra Jūsų mėgstamiausias knygų žanras, ar galėtumėte išskirti vieną knygą, kuri yra Jūsų mėgstamiausia?

Aš labai mėgstu detektyvus – tiek filmus, tiek knygas. Tai yra mano mėgstamiausias žanras. Mėgstamiausia knyga yra ta, kurios neskaitei, nes perskaitytą knygą apmąstei, apgalvojai ir pamiršai. Visada vienu metu skaitau dvi knygas, darau tai vakarais prieš miegą ir atsikėlusi anksti ryte. Kita knygų sritis - knygos apie smegenų veiklą, straipsniai bei knygos apie žmonių mokymąsi, mokslinė literatūra.

Minėjote, kad mėgstate keliauti. Kokios yra Jūsų svajonių atostogos?

Mano svajonių atostogos įgyvendinamos kiekvienais metais, nes jos susijusios ne su kelionėmis. Svajonių atostogos man reiškia poilsį nuo darbo, nuo žmonių – esu introvertė ir turbūt gyvenimas pajuokavo „įmesdamas“ mane į darbus, kurie susiję su žmonėmis ir kuriuos atliekant reikia būti ekstravertiškai. Mano svajonių atostogos visada yra Druskininkai, visada vienatvė ir visada tarsi nieko neveikimas, kai tu tik vaikštai, skaitai ir kitaip save lepini. O svajonių kelionė - svajoju nuvykti į Japoniją, daug žinau apie šią šalį iš knygų, bet, deja, kelionė per brangi man, kaip mokytojai, ir dabar nelabai įmanoma dėl kitų pasikeitusių sąlygų. Japonija yra šalis, kurią tikrai norėčiau pamatyti ir joje pabūti.

Ar turite namuose augintinių?

Skaudi tema. Turėjau aštuoniolika metų katę, deja, teko su ja atsisveikinti prieš gerą pusmetį. Daugiau jokių gyvūnų, nes buvo per skaudu. Dabar, kaip juokiuosi, auginu tik vorus ir visiems sakau, kad vorai yra mano augintiniai. Šią vasarą jų buvo itin daug, ko gero, jie įlipdavo per langus. Dabar augintinio neturiu ir nemanau, kad turėsiu, nes ta patirtis, kurią išgyvenau su savo Gaura (toks buvo katės vardas), buvo per skaudi.

Kokias užsienio kalbas mokate be rusų kalbos?

Jokių. Labai sąžiningai sakau jokių, bet truputėlį kalbu angliškai, nes mano dukra gyvena su anūkais Didžiojoje Britanijoje ir mano anūkai, deja, bet beveik nekalba lietuviškai. Taigi, mano anglų kalbos žinios, nors aš anglų niekada nesimokiau, yra „virtuvės lygio“ – aš susikalbu, galiu pasakyti, bet nemanau, kad moku anglų kalbą. Na, aš susikalbu, galiu pasiklausti kelio, paprašyti puodelio kavos. Kažkada mokiausi vokiečių kalbos ir universitete atrodė, kad visai neblogai ją moku, bet gyvenime man jos neprisireikė, tai tą kalbą ir pamiršau. Aišku, prisiminusi galbūt ją mokėčiau A2 lygiu. Suprantu lenkiškai, galiu susikalbėti nuvykus į Lenkiją, bet tai nėra kalbos mokėjimas – tai tik gebėjimas susikalbėti šnekamąja kalba.

Ar turite gyvenimo moto?

Aš nežinau, ar turiu, bet visada sau sakau taip – aš nesu tai, ką jūs apie mane galvojate. Tiek aplinkiniams ir artimiesiems, tiek mokiniams. Aš esu tai, kuo aš pati noriu būti. Jeigu esu miela, švelni ir gera - vadinasi, noriu būti tokia su tuo žmogumi. Jeigu aš esu pikta, neinu į kompromisus ir užsidengiu veidą kauke (kai kurie mano mokiniai žino tą mano žvilgsnį), vadinasi, aš noriu būti tokia su tuo žmogumi, nes jis lėmė mano tokią būseną. Nesu vienalytė ir vienoda. Visada laikausi tos nuomonės ir visada stengiuosi pabrėžti, kad esu tokia, kokia noriu būti, ir dirbdama, ir bendraudama. Jeigu kažko nenoriu – nedarau ir nebūnu tuo, kuo nenoriu būti. Tai jeigu aš šiandien mokytoja, vadinasi, aš ja dar noriu būti. Kai tik sau pasakysiu, kad nenoriu, tą pačią minutę nebebūsiu.

Austėja Patinskaitė

SU FIZINIO UGDYMO MOKYTOJA JŪRATE

Mūsų gimnazijos sporto salėje susitikome su fizinio ugdymo mokytoja Jūrate Raškauskiene. Kodėl? Mums buvo įdomu sužinoti apie jos gyvenimą jaunystėje, apie pasirinkimą tapti mokytoja, apie jos studijų metus ir apie įvairiausius pomėgius bei užsiėmimus. Ir apie beveik trisdešimtį metų, praleistų po Pilaitės stogu.

Ar visada daug sportavote?

Taip, gal ne visą laiką. Dabar, aišku, mažiau sportuoju. Esu kandidatė į sporto meistrus, mano sporto šaka – lengvoji atletika. Daug metų sportavau: buvau trumpų nuotolių bėgikė, priklausiau Lietuvos rinktinei. Gal trylika metų, bijau skaičiuodama suklysti, nuo aštuntos klasės iki studentiškų laikų, praleidau aktyviai sportuodama. Dabar tas aktyvumas, aišku, mažesnis, bet vis tiek mėgstu aktyvią veiklą, tiktai ji kitokia. Tiesiog stengiuosi būti fiziškai aktyvi, bet pasitaiko ir taip, kad paprasčiausiai patingiu – tai žmogiška.

O kas paskatino jus, mokinę, pradėti sportuoti?

Tas žodis „paskatino“ ne visai tikslus. Iš tikrųjų savo, kaip sportininkės, karjeros pradžią galėčiau pavadinti atsitiktinumu. Atstovavau savo mokyklos komandai lengvosios atletikos varžybose. Dalyvavau 600 metrų bėgimo rungtyje ir mane tiesiog pastebėjo sporto mokyklos treneris. Mano pirmasis treneris. Jis pasiūlė ateiti į lengvosios atletikos treniruotes ir nuo tada aš rimtai susidomėjau sportu. Toks ir paskatinimas, o paskui tiesiog kelio atgal nebuvo. Nesinorėjo ir mesti - tiesiog patiko ta veikla, sportininkų kompanija, svarbu buvo ir siekiai, ir išsikelti tikslai. Įsuka tas gyvenimas.

Ar dar lankėte kokių nors būrelių, susijusių su sportu?

Lankiau šiek tiek plaukimą, bet labai nedaug, simboliškai. Taip susiklostė gyvenime, kad turėjau apsispręsti, ar toliau mokytis plaukti, ar nusikirpti ilgus plaukus. 7 klasėje turėjau labai ilgus, o jie trukdė. Tuo metu man dar buvo svarbūs tie ilgi plaukai, tai mečiau plaukimą. Daugiau su sportu susijusių būrelių nelankiau. Esu išbandžiusi jaunųjų gamtininkų būrelį, mezgimą, kažkokį chorą, bet tai buvo viskas irgi iki aštuntos klasės. Nes aštuntoje klasėje, kai atsirado lengvoji atletika, tiesiog niekam nebeliko laiko. Po to vėl mane kvietė į chorą dainuoti, bet atsisakiau, nes jau turėjau kitą veiklą, reikalaujančią labai daug laiko. Prasidėjo treniruotės kiekvieną dieną, varžybos, išvykos, stovyklos. Tai tiesiog kitokių būrelių ir neatsirado, gal būtų atsiradę, jeigu ne lengvoji atletika.

Kokie dalykai mokykloje jums sekėsi?

Aš čia paatvirausiu. Savo vaikams juokaudama nuolat sakau - keista, kad aš iš viso baigiau mokyklą. Mokiausi gerai, negaliu pasakyti, kad buvau ta, kurią dėl nesimokymo svarstydavo. Mus vertindavo pagal penkiabalę sistemą - aš baigiau ketvertais, penketais. Buvau iš tų nelabai stropių mokinių, bet tiesiog gerų. Man nuolat šypsojosi sėkmė. Turbūt mokėdavau mokytis, ko reikia, atrinkdavau dalykus, kuriuos reikia pasimokyti, o kur galima patingėti. Po treniruočių būdavau pavargusi, bet kažkaip spėdavau. Tikslieji mokslai sekėsi sunkiausiai. Bet man visada patikdavo rašyti rašinius, nors ir nebuvau gramatikos mėgėja. Gaudavau penketą už temos atskleidimą, o trejetą už raštingumą. Dvyliktą klasę

baigiau ketvertais ir penketais - manau, kad man tiesiog pasisekė. Mokėdavau kažkaip išsisukti, susirasdavau informaciją, panaudodavau ją - aišku, kiti laikai buvo, kiti reikalavimai.

Ar tik kūno kultūros mokytojos profesiją ketinote rinktis? Gal ką kita ketinote veikti po mokyklos?

Kadangi pas mus buvo vykdomas profesinis orientavimas aštuntoje klasėje, baigę aštuonias klases, galėdavome stoti į profesinę mokyklą (kaip dabar po dešimtos klasės). Niekas manęs išeiti nevertė, gink dieve, nes aš mokiausi neblogai. Bet man buvo viena mintis gimusi tuo metu, atrodė, kad reikia išeiti iš vidurinės mokyklos - aš noriu būti kulinare - į kulinarijos mokyklą. Kodėl? Tuo metu taip norėjosi eksperimentuoti, veikti, nors vidinio pašaukimo būtent kulinarijai neturėjau. Bet kilo tokia idėja, kai buvau keturiolikos penkiolikos metų. Aišku, tada aš nieko nedariau. Kažkaip savaime išėjo, kad ir toliau sportavau. Aš niekada neįsivaizdavau sėdimo darbo su popieriais. Visada buvau linkusi rinktis profesiją, kur reikia bendrauti su žmonėmis. Kuo aš dar galėjau būti? Pavyzdžiui, galvojau, kad galėčiau būti psichologė, nes man patinka bendravimas. O šiaip, kadangi sportavau, tai, savaime suprantama, pasirinkau fizinio auklėjimo ir geografijos pedagogės specialybę. Atrodė viskas natūralu - darbas ir su mokiniais, su vaikais, ir su sportu susijęs. Man viskas taip natūraliai ir susiklostė. Aš kitur mokytis net nebandžiau.

Ar buvo smagu studijuoti? Papasakokite.

Nėra ko slėpti. Iš tikrųjų pirmais metais neįstojau. Ne dėl savo pažymių, bet tiesiog buvo tam tikras kiekis studijų vietų ir į tas vietas pateko kiti sportininkai. Aš stojau antrais metais į tą pačią specialybę ir man pasisekė. O tada, kai neįstojau, dirbau auklėtoja darželyje su trejų metų vaikais. Man patiko dirbti būtent su tokio amžiaus vaikais. Svarsčiau, kad, jeigu neįstosiu dar kartą, tapsiu darželio auklėtoja. Būčiau Šiaulių pedagoginiame institute pasirinkusi priešmokyklinio ugdymo specialybę. Tokią buvau strategiją susidėliojusi. Tačiau tais metais aš įstojau. Mūsų grupėje buvo apie šimtą žmonių, daugelio iš jų net nepažinojau. Apie penkiasdešimt, galbūt, iš matymo ir būčiau pažinusi. Mes mokėmės ketverius metus. Turbūt pirmi dveji buvo sunkesni, nes dalykai sudėtingi – fiziologija, anatomija, o dėstytojai tikrai tokie kirviai. Tuomet taip vadino reiklius dėstytojus. Mes daug piešėme, daug mokėmės iš visokių biologijos, anatomijos, net lotynų kalba parašytų atlasų. Tai kaip ir įdomu buvo. Pavyzdžiui, per biochemiją darėme visokius tyrimus. Vėliau pedagogikos, psichologijos disciplinos, visko, ko reikėtų dirbant mokykloje. Atsirado praktikos. Per pirmąją praktiką labai jaudinomės. Kai pirmą kartą išeini prieš klasę, to jaudulio išties daug, bet su viskuo susitvarkoma.

Ar prieš pradedant dirbti mokykloje Jums atrodė, kad sunku mokyti jaunus žmones? O kaip dabar?

Aš manau, kad kiekvieni metai turėtų mokytojui būti kažkoks iššūkis ir naujovė. Mes negalime stovėti vietoje. Visada turime tobulėti patys. Turime patys mokytis ieškoti naujovių. Tada aš suprantu, kad nebus taip sunku mokyti jauną žmogų, nes tu bandysi suspėti su juo.

Bet jeigu tau patinka, ką darai, patinka bendrauti, tai aš tikiuosi, kad mokiniai tą mato, jaučia tokį santykį su jais, tada gal ir tampa lengviau mokyti, tada ir vyksta susikalbėjimas. Čia mano tokia filosofija, jeigu mokinys mato, kad mokytojui patinka, ką jis daro, ko gero, lengviau priima informaciją. Mato, kad mokytojas nėra robotas, dirba nuoširdžiai. Ne visada mes viską mokame, mokytojas taip pat turi tobulėti, augti, o kartu auginti ir mokinį. Mano akimis, tokia būtų mokytojo siekiamybė. Ir jeigu aš motyvavau vaiką ir šiek tiek pastūmėjau jį fizinio aktyvumo linkme, tai labai džiaugiuosi ir to visiškai užtenka.

Ar jūs atsimenate savo pirmąją pamoką?

Kaip ir sakiau, pirmosios pamokos buvo būtent taip vadinamoje studentiškoje praktikoje. Tai yra praktika, kai dar esi studentas, dvidešimt kelerių metų, o tavo darbą pamokoje stebi kuruojantis vadovas. Jaudiniesi, nes tau duoda suvaldyti trisdešimt penktokų ar šeštokų ir dar tave stebi, vertina. Tai toks dvigubas stresas, nes tai, kaip tu moki susitvarkyti su savimi, valdyti situaciją, irgi vertinama. Į šią mokyklą atėjau dirbti dvidešimt trejų metų, o mano mokiniai buvo dvyliktokai - aštuoniolikos ar devyniolikos metų. Iš kitos pusės žvelgiant, buvo labai smagu, nes amžiumi nedaug skirdavomės. Tiems mokiniams irgi gerai, kad mokytojas šviežias, jaunas. Mes puikiai sutardavome ir streso buvo mažiau. Bet dirbdavome ir su penktokais, šeštokais, septintokais, aštuntokais. Pilaitė tuomet buvo vidurinė mokykla. Su jais ir būdavo sunkiausia. Bet sunku tik pirmais mėnesiais, kol apsipranti. Tada man buvo sunku dėl to, nes turėjau pati atrasti savo mokymo metodiką. Pati surasti savo pamokos struktūrą, atsirinkti, kas pasiteisina, o kas ne. Tokios buvo pirmųjų metų paieškos. Praėjo beveik trisdešimt metų nuo mano pirmos pamokos, bet vis tiek turiu ieškoti naujų mokymo būdų, kad neužsistovėčiau.

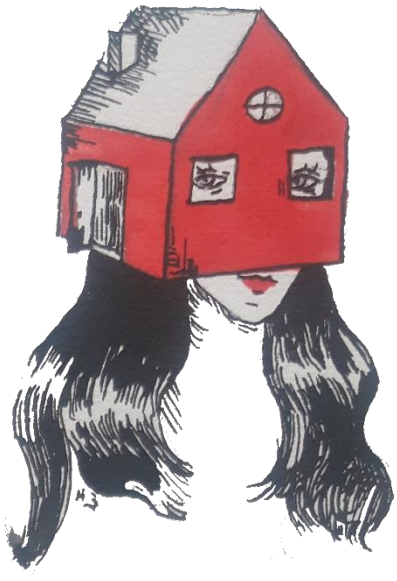

Keliose mokyklose Jums teko dirbti?

Šita yra vienintelė. Susiklostė palankios aplinkybes, man vėl sekasi. Iš ten, kur yra gerai, kur sudaromos galimybės dirbti, tobulėti, augti, kur esi vertinamas kaip žmogus, kaip specialistas, nesinori bėgti. Kaip sakoma, niekada nesakyk niekada, bet šiuo momentu tai yra mano pagrindinis ir vienintelis darbas. Negaliu pasakyti, kad tikrai nieko nekeisiu. Aš nežinau, kas bus po metų, po dvejų, gal kažkas pasikeis, bet kol kas tai yra mano pirma ir, galbūt, paskutinė mokykla. O gal aš iš viso keisiu profesiją, kas čia žino...

Ar Jums smagu dirbti mūsų mokykloje? Jei taip, papasakokite kodėl.

Aš manau, jeigu žmogus nėra laimingas darbe, tai privalu kažką keisti. Gyvenimas yra per trumpas, kad tiesiog stumtum dienas. Tada negali ramiai dirbti, jautiesi blogai ir nuo ryto jau nenori niekur eiti. Eini per prievartą, o darbas laukia ne su popieriais - su žmonėmis. Susidaro lyg užburtas ratas: tu atiduodi blogą energiją, blogą nuotaiką ir gauni tą patį. Visi tada kenčia - ne tik tu. Todėl jeigu matai, kad darbe jautiesi blogai, manau, darbo vietą reikia keisti. Aš nesakau, kad mokytojas negali būti be nuotaikos ir neturėti savų problemų, bet jeigu problema yra darbas, tai čia jau reikia suklusti.

Ar turite kokių nors išskirtiniai smagių atsiminimų iš mūsų mokyklos?

Apie juos dar reikėtų pagalvoti. Buvo toks juokas, kai sportavome su viena iš mano merginų grupių, jos darė atsispaudimus ir aš nusistebėjau, kad vienai iš merginų nekaip sekasi. Tada pasakiau, kad jos mamai geriau sekėsi. Visos pritilo. Tik viena suprato, apie ką aš šneku, bet aplinkinės liko sutrikusios. Drąsesnė paklausė: ,,O tai prie ko čia tavo mama dabar?“ Ir išgirdo atsakymą: ,,Ai, tai mokytoja dėstė ir mano mamai.“ Vėl stojo tyla, o tada drąsiausioji klausia, pakeldama akis: ,,Mokytoja, o tai kiek jums metų?“ Taip pasijuokėm! Taip ir yra, kai tu dirbi tiek metų vienoje vietoje, pradedi dėstyti kelioms kartoms ir jau ateina ne tik broliai sesės, bet ir buvusių mokinių vaikai. Mano pirmiesiems auklėtiniams dabar apie keturiasdešimt kelerius metus, tokių dėdžių ir tetų vaikai pas mane jau gali ateiti mokytis. Tai turbūt šitas juokingiausias šiam kartui atsiminimas.

Ar turite kokių nors pomėgių ar laisvalaikio užsiėmimų?

Taip, turiu. Trejus ar ketverius metus esu panirusi į linijinius šokius. Visai smagu. Kai tik pradėjau šokti, į užsiėmimus ėjau truputį skeptiškai nusiteikusi. Tiesiog atsirado galimybės pabandyti, nes buvo nemokamas seminaras. Linijiniai šokiai man su Amerika siejosi, su kaubojai ir, kai pabandėme, pasirodo, čia visai ne tai, ką aš įsivaizdavau. Ilgiau pašokusi supratau, kad tai visai smagus užsiėmimas. To amerikietiškumo yra labai nedaug, nes tai vis tiek truputį sueuropietiškėję šokiai ir jų yra visokių: populiarių, šiuolaikinių, klasikos, tango, valso. Linijiniai šokia yra labai patogūs, esi pats sau šeimininkas, nuo nieko nepriklausai ir gali kaltinti tik save, jei kas nepavyksta. Kita vertus, aš supratau, kad labai gerai padeda smegenų veiklai, nes yra daug informacijos, kurią turi suprasti, išmokti, o tai skatina mąstymą. Man muzika visada patiko, judesys patiko, o kaip kokybiškai aš jį atlieku, čia kitas reikalas. Svarbiausia, kad gerai jaustumeisi, kad ta veikla tave įtrauktų. Mes dalyvavome jau keliuose ,,Sportas visiems Palangoje” festivaliuose, J. Basanavičiaus gatvėje šokome su grupe. Į festivalį grupės suvažiuoja iš visos Lietuvos - visi turim tam tikrą tikslą. Ruošiame apie penkiolika šokių per metus ir pristatome juos Palangoje.

Ar dar turite kokių nors pomėgių?

Aš mėgstu būti lauke. Nesu nei sodininkė, nei daržininkė, bet man patinka eksperimentuoti su augalais. Nors įspūdingu derliumi negaliu pasigirti, bet pats procesas mane džiugina. Dar mėgstu grybauti, mėgstu žvejoti - aktyvų laisvalaikį. Bet nemėgstu, pavyzdžiui, dviračiu važinėti. Nejaučiu malonumo, nes neturiu įgūdžio iš vaikystės.

Buvo labai įdomu klausytis mokytojos Jūratės Raškauskienės. Visuomet įdomu susipažinti su žmogumi artimiau, nors, rodos, kasdien susitinkame mokyklos koridoriuose.

Kornelija Grubliauskaitė

SU MATEMATIKOS MOKYTOJA JŪRATE

Šiais mokslo metais į Pilaitės gimnaziją atėjo nauja matematikos mokytoja - Jūratė Juodkienė. Anksčiau su ja teko prasilenkti tik mokyklos koridoriuose ar pamatyti užeinančią į mokytojų kambarį, tad buvo iš tiesų labai smalsu ką nors daugiau sužinoti. Pasitaikius puikiai progai, mokyklos žurnalistų įpareigota galėjau paimti iš mokytojos interviu ir daugiau sužinoti apie jos praeitį, pomėgius ir įspūdžius mūsų mokykloje.

Dažnai iš suaugusiųjų girdžiu, jog vaikystėje visai neplanavo dirbti to, ką dirba dabar, o kartais tenka girdėti, jog mokykloje nekentė būtent to dalyko, kurį dabar dėsto, ar jis jiems ne itin gerai sekėsi. Tačiau mūsų naujajai matematikos mokytojai Jūratei buvo visai ne taip – dėstyti matematiką buvo jos svajonių darbas ir šis dalykas jai sekėsi labai gerai, o jei nenueidavo į mokyklą, su kreida rašinėdavo spręsdama matematikos uždavinius ant spintos. Tiesa, matematika nebuvo mokytojos vienintelis pasirinkimas- ji mokėsi muzikos mokykloje ir galvojo toliau eiti muzikos keliu, bet vis dėlto pasirinko matematiką. Buvau nustebusi ir tuo, jog mokytoja turi ne vieną specialybę, antroji jos specialybė – psichologija. Psichologija mokytojai Jūratei tarsi stūmoklis iš vidaus – jai smagu, kai jaučia, kad supranta žmones, kai su ja ateina kalbėtis ir ji gali atrasti priežastis, kodėl kam nors yra blogai. Beje, pasirodo, psichologija ir matematika- labai tarpusavyje susiję mokslai.

Toliau kalbant apie mokytojos darbą, mokytoja Jūratė papasakojo, kad pedagoge dirba jau dvidešimt penkerius metus, tad patirties turi nemažai. Labiausiai darbe jai patinka mokyti vaikus ir bendrauti su žmonėmis, o smagiausias darbas būna tada, kai mokinys ją supranta iš pusės žodžio. Tačiau mokytoja tikrai neskirsto mokinių pagal tai, su kuriais smagu dirbti, o su kuriais ne – dirba su tokiais mokiniais, su kokiais reikia. Mokytojo darbas kaip ir kiekvienas darbas turi minusų - labiausiai mokytojai nuotaiką sugadina, kai iš mokinių tenka išgirsti, jog kažkas buvo neišdėstyta ar nepaaiškinta, nors ta vieta pamokos metu buvo pakomentuota net kelis kartus, o į pamoką buvo įdėta daug širdies. Manau, visiems suprantama, jog mokinių būna įvairių: ir ramių, ir mėgstančių išsišokti, ir pasipūtėlių, bet man buvo įdomiausia, kaip ji dirba su tais mokiniais, kurie labai stengiasi, bet akivaizdu, kad matematikos suprasti nepajėgūs. Jūratė Juodkienė atsakė, jog su tokiais mokiniais bando atrasti pradines spragas, kurias svarbu likviduoti, ir žengti nors laipteliu aukštyn, o net ir tuos mokinius, kurie nekenčia matematikos, mokytoja stengiasi vis paskatinti. Taip pat mokytojos paklausiau, ar smagu rašyti mokiniams blogus pažymius, nes kai kurios mokytojos pajuokaudamos ar rimtai kartais lepteli, kad rašyti dvejetus joms nėra nesmagu. Jūratė Juodkienė sakė, jog nejaučia jokio malonumo rašydama blogus pažymius ir jai daug maloniau mokiniui parašyti dešimtuką ar devynetą.

Tęsdama mokyklos temą, paklausiau, kodėl mokytoja Jūratė pasirinko mūsų mokyklą. Pasirodo, pasirinko dėl gyvenamosios vietos: kadangi persikėlė gyventi į Pilaitę, labai patogu rytais be jokių kamščių gatvėse ramiai ateiti į mokyklą. Turbūt ne vienam smalsu ir mokytojos įspūdžiai apie mūsų mokyklą per šiuos du mėnesius. Džiugi žinia! Įspūdžiai teigiami: mokytojai patinka vidinė tvarka ir malonus, draugiškas kolektyvas, o mokinių kaip ir visur yra įvairių: ir gabesnių, ir silpnesnių.

Kalbant apie gyvenimą už mokyklos ribų, matematikos mokytoja pasakojo, kad didžiąją dalį laisvo laiko praleidžia su savo mažuoju vaikeliu, nes jam reikia nemažai dėmesio. Taip pat ji labai mėgsta pagroti pianinu – nuo pat vaikystės žavi pianino skambesys. Kadaise išsiprašiusi tėvų J. Juodkienė pradėjo lankyti muzikos mokyklą turbūt ketvirtoje klasėje, nors mokykla ir buvo toli nuo jos namų. Na, o kaip ir minėjau, mokytojos antroji specialybė yra psichologija, tad jai laisvalaikiu taip pat labai patinka skaityti psichologines knygas.

Labai džiaugiuosi, kad galėjau pakalbinti naująją mūsų mokyklos matematikos mokytoją Jūratę ir šiek tiek daugiau apie ją sužinoti bei tuo pasidalinti su kitais.

Emilija Raišuotytė

SU MUZIKOS MOKYTOJA KRISTINA

„Laiptų“ žurnalistai nusprendė pakalbinti ką tik prisijungusią prie mūsų gimnazijos pedagogų kolektyvo muzikos mokytoją Kristiną Žebrauskaitę –Šileikienę - norėjome susipažinti ir pristatyti „naujokę“ gimnazijos bendruomenei. Kristina Žebrauskaitė - Šileikienė yra ne tik mokytoja, bet ir muzikos ansamblio „4TANGO“ įkūrėja bei vadovė. Jai mūsų mokykloje daug kas pažįstama, nes ilgą laiką dirbo kaimynystėje - Vilniaus Martyno Mažvydo progimnazijoje, taigi su mumis, moksleiviais (bent daugeliu), yra bendravusi. Šiandien mokytoją kalbiname norėdami daugiau sužinoti apie jos profesinius pasirinkimus ir gyvenimo kelią.

Koks buvo tėvų požiūris į Jūsų pasirinkimą sieti gyvenimą su muzika?

Abiejų tėvų požiūris buvo liberalus, mama nieko nesakė apie mano pasirinkimą, o tėtis viltingai tikėjosi, kad būsiu medikė arba teisininkė. Tačiau, kalbant su tėvais dabar, jie džiaugiasi tokiu mano pasirinkimu.

Kiek yra žinoma, Jūsų pagrindinis instrumentas – akordeonas. Kodėl būtent jis?

Viskas labai paprasta – mama jaunystėje grojo akordeonu, todėl visuomet su sese vaikystėje žaisdavome - grodavome juo. Mamai tai buvo svarbus daiktas – uždirbtas sunkiu darbu – skaldant malkas.

Dažnai girdime, jog muzika yra lyg mama, sesuo ar draugė. Kokią vietą Jūsų gyvenime užima muzika?

Negaliu išskirti muzikos taip, kaip žmogaus. Man muzika yra gyvenimo būdas. Mūsų šeimoje ji gerbiama, jos nesiklausoma „fone“. Jeigu norite, galėčiau muziką palyginti su teta, kurią visi gerbia.

Praėjus porai metų nuo studijų laikų, įkūrėte kamerinės muzikos ansamblį „Tanguedia“ (dab. „4TANGO“), kaip kilo tokia idėja?

Visų pirma, studijuojant reikėjo turėti savo ansamblį. Tiesą sakant, dėstytojai skeptiškai žiūrėjo į mūsų, studentų, ansamblio veiklą, tačiau po pirmojo viešo pasirodymo, kuris sulaukė daugybės ovacijų, jie suprato, jog klydo. Be to, aš šokau tango... Tačiau neilgai trukus supratau, jog be muzikos kūrimo negaliu gyventi. Kadangi tango mokytojas buvo dar ir dainininkas, tai mums gimė idėja suvienyti jėgas ir kurti.

Ar yra Jūsų gyvenime asmenybė, kuri įkvepia kurti, nesustoti ir atrasti? Galbūt tai žinomas žmogus?

Na, sunku būtų išskirti... Tačiau visų pirma pagalvojau apie Astorą Piacolą, jo gyvenimas buvo sunkus ir margas. Šio kompozitoriaus muziką dabar mes ir atliekame dažniausiai. Taip pat mūsų kūrybai turi įtakos ir smuikininkas Gidonas Kremeris. Nepaisant šių garsių asmenybių įtakos, galiu drąsiai pasakyti - didžiausias ramstis ir „siena“ yra mano vyras Tadas. Jis taip pat muzikantas, todėl puikiai supranta mano jausmus, apimančius, kai pristatinėjame naujus kūriniu ir idėjas. Kai jaudinuosi ir abejojau, savęs klausiu, ar aš sugebėsiu, jis man atsako, kas gi daugiau, jei ne tu. Tai yra labiausiai įkvepianti frazė, kuri suteikia jėgų ir tikėjimo.

Koks muzikos stilius Jus geriausiai apibūdintų kaip asmenybę? Kodėl?

Sakyčiau, jog šiuolaikinis tango. Jame yra tempo, nuotaikų, tembro svyravimų, visai kaip gyvenime.

Kodėl pasirinkote būtent mokytojos darbą?

Iš tiesų meilė šitam darbui jau atsirado pradinėse klasėse, su lėlėmis žaisdavau „mokyklą“, tikrindavau jų sąsiuvinius. Vėliau turėjo įtakos ir labai gera mano pirmoji mokytoja.

Kas Jus labiausiai džiugina darbe?

Ryšys su žmonėmis, galimybė kažką jiems duoti. Tas dalijimosi jausmas mane džiugina, taip pat smagu, jog yra abipusė meilė.

Kokie, Jūsų manymu, yra šiuolaikiniai vaikai? Galbūt jiems ko nors trūksta?

Šiuolaikiniai vaikai yra žingeidūs, drąsus, savarankiški. Vaikams labiausiai trūksta tikro tėvų dėmesio, pašnekesių ir meilės.

Mokytoja dirbate jau daugiau nei 15 metų, ar nenusibosta dėstyti tą pačią medžiagą kiekvienais metais?

Medžiaga nebūna ta pati, kaskart kas nors skiriasi. Nors mokomės iš tų pačių vadovėlių, aš visada improvizuoju. Muzikos mokytojos gyvenimas yra kupinas nuolatinės kūrybos.

Ar namie irgi esate šiek tiek „mokytoja“?

Tai žinoma, kad taip. Aš pati nesistengiu ja būti, bet kartais mano vaikai net kreipiasi į mane „Mokytoja“.

O jei ne muzika, kurioje srityje save įsivaizduojate geriausiai?

Ilgai abejojau dėl ateities, svarsčiau apie literatūrą, režisūrą, bet vis tiek patraukiau mokytojos – muzikantės keliu, nors, galiu teigti, visos šios sritys yra labai panašios.

Ką mėgstate veikti laisvalaikiu?

Mano aistra – augalai, mėgstu juos sodinti, derinti, ravėti ir prižiūrėti.

Koks Jūsų santykis su knygomis?

Grobuoniškas (šypsosi). Knygos iš tiesų yra svarbi mano gyvenimo dalis, bet joms reikia laiko – kai skaitau, pasaulis nebeegzistuoja, todėl šį pomėgį labiausiai „plėtoju“ vasarą.

Ko palinkėtumėte kiekvienam moksleiviui, besižavinčiam muzikos pasauliu?

Surasti savo taką. Svarbiausia, kad žmogus būtų laimingas, džiaugtųsi tuo, ką daro, ir, be abejo, būtų savimi.

Ačiū už atsakymus muzikos mokytojai Kristinai, linkime, kad kantrybės indas visada būtų pilnas ir kūrybinė energija neišblėstų!

Gabija Černiauskaitė

DAILININKEI ELZEI

Dvyliktoje klasėje dauguma mokinių ima galvoti, kas bus po mokyklos, ką jie norėtų veikti, kur rinksis studijas. Labai daug kas į šiuos klausimus neranda atsakymų, o tarp pasirinkimų gausos lengva pasiklysti. Bandant atrasti savo kelią yra naudinga sužinoti, ką apie tai mąsto bendraamžiai, todėl nusprendžiau paklausinėti 12c klasės mokinę, mūsų gimnazijos laikraščio „Laiptai“ iliustratorę Elzę Milašiūtę apie jos mėgstamą veiklą - piešimą - ir jos ateities planus.

Ar tau patinka piešti?

Taip, aišku, kad patinka piešti. Toks keistas klausimas.

Kada supratai, kad tau patinka piešti?

Turbūt darželyje, nes darželyje pagrindinė mano veikla būdavo tiesiog atsisėdus piešti. Ko gero, darželyje ir supratau, kad man labai patinka šis užsiėmimas.

Kodėl tau patinka piešti?

Nes man tai yra būdas išreikšti save, tai yra tokia veikla, kur gali labai daug įdėti savo sielos... Piešimas yra toks dalykas, kuris visą laiką keičiasi: visada gali tobulėti, atrasti kažką naujo. Man patinka tai, kad šis užsiėmimas nėra monotoniška veikla.

Ar patiko iliustruoti „Laiptų" laikraštį? Kaip manai, ar ši patirtis tau bus naudinga ateityje?

Taip, man patiko iliustruoti „Laiptus". Aš manau, kad tai buvo visai nebloga patirtis ir, kadangi tikiuosi panašia veikla užsiimti ateityje, tai manau, kad čia buvo toks geras startas.

Kodėl ėmeisi šio darbo?

Man patinka piešti, man tikrai yra nesunku pagelbėti mokyklos laikraščiui ir tiesiog visai linksma bandyti ieškoti temų, ieškoti, kas geriausiai tiktų straipsnių iliustracijai, surasti kažką, kas patiktų kitiems. Tiesiog buvo įdomu išbandyti naują veiklą.

Kokie meno stiliai tave domina? Gal turi savo mėgstamiausią?

Iš tikrųjų sunku pasakyti, kokie stiliai. Aš žaviuosi tapyba ir grafika. Grafika tai dailės šaka. Piešinys kuriamas pieštuku, plunksna, anglimi ant popieriaus arba jo atvirkščias vaizdas raižomas kaltu, raižikliu, peiliu, graviravimo adata medinėse, metalinėse, akmeninėse plokštėse, iš kurių spausdinami lakštai. Taip pat man patinka tapyti, išreikšti save spalvomis, vaizdais. Tokia saviraiška man labiausiai prie širdies.

Kokia tavo mėgstamiausia piešimo priemonė?

Čia toks sunkus klausimas. Labai sunku yra pasakyti vieną, sakyčiau, pagrindinės tapybos priemonės - guašas, akvarelė, tušas. Tiesiog man patinka spalvos, patinka ryškios detalės, todėl minėtos priemonės pačios tinkamiausios.

Ar lankai/lankei kokius nors piešimo būrelius ar mokyklas?

Dar vis šiuo metu lankau Vilniaus Justino Vienožinskio dailės mokyklą. Seniau daug įvairių būrelių lankydavau, pavyzdžiui, komiksų iliustracijų. Tikrai galiu pasakyti, kad nemažai esu lankiusi įvairių su daile susijusių užsiėmimų.

Ar jau apsisprendei, ką veiksi po mokyklos? Planuoji studijuoti Lietuvoje ar užsienyje?

Taip, po mokyklos planuoju mokytis užsienyje bendrųjų menų, tai yra, visko po truputį. Žinau, kad užsienio universitetuose esama tokių studijų programų. Noriu pabandyti gyvenime viską, kad po to išsirinkčiau veiklą vienoje srityje.

Ar pabaigusi mokyklą/studijas rinksiesi darbą susijusį su menu?

Tikrai taip, aš negaliu įsivaizduoti savęs, dirbančios kitokį darbą. Aišku, man reikės kažkaip užsidirbti pinigų. Kol dar nebūsiu menininkė, pabaigusi mokslų, bus sunkiau rasti darbą, todėl gali tekti užsiimti įvairia veikla. Bet galiausiai, tiesą sakant, savo gyvenimo kelią tikiuosi susieti su menu, nes negaliu įsivaizduoti savęs, visą gyvenimą darančios kažką kita. Manau, kad čia yra mano pašaukimas.

Ar tėvai pritaria tavo pasirinkimui?

Taip, tėvai pritaria. Čia yra mano pasirinkimas, svarbu, kad aš būčiau laiminga dėl to, ką darau gyvenime, todėl jie tikrai leidžia man laisvai rinktis tapytojos ar kitos srities menininkės karjerą.

Gal turi patarimų žmonėms, kurie nori rinktis menininko kelią?

Aš nežinau, ar dabar jau galėčiau kažką patarti, nes dar nesu labai patyrusi menininkė. Sakyčiau, dar tik pati mano kelio pradžia. Bet vieną patarimą jau turiu - kad taptum geru menininku, nuolat reikia mokytis, tobulėti, bent po truputį kasdien kažką nupiešti ir domėtis kitais menininkais, nes, domėdamasis kitų menininkų darbais, tu atrasi pats save. Neužtenka tik įkvėpimo, kad sukurtum kažką visiškai nauja. Visų pirma turi pasimokyti iš kitų, kaip skirtingais būdais galima išreikšti save, kad galėtum žengti savo, kaip menininkės, keliu - čia būtų pagrindinis patarimas. Ir, aišku, piešti, tobulėti ir neleisti, kad kažkas sustabdytų jus gyvenime - neklausyti replikų ir tobulintis.

Kaip įsivaizduoji save po 20 metų, jei tapsi įžymia dailininke?

Aš labai noriu po 20 metų kurti meną. Tikiuosi, kad tada ne tik piešiu, bet galbūt būsiu pabaigusi mados dizaino studijas. Būtų įdomu šiek tiek vėliau gyvenime pakeisti veiklos sritį, bet vis tiek likti menininke. Labai tikiuosi, kad tiesiog būsiu sėkmingas žmogus, kursiu, turėsiu daug pažįstamų menininkų – tokią save svajoju matyti po 20 metų.

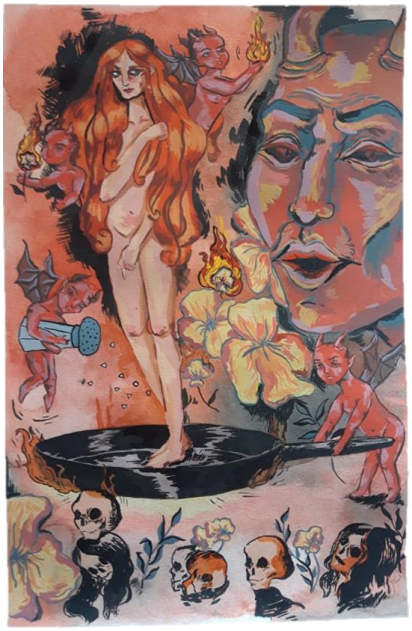

Ar gali parodyti savo piešinius, kuriais labiausiai didžiuojiesi, kurie tau labiausiai patinka?

Taip, galėčiau.

Eglė Vareikytė

KREPŠININKUI ROKUI

Mūsų mokykloje yra talentingų mokinių, kurie nusiteikę praleisti daug laiko aistringai tobulindamiesi patinkančioje veikloje, kad pasiektų puikių rezultatų. Vieni į mėgstamą veiklą investuoja daugiau laiko ir pastangų, kiti – kiek mažiau, o nuo to dažniausiai ir priklausuo jų pasiekimai. Tačiau kaip, norint tobulėti ir daug laiko skiriant mėgstamai veiklai, suspėti mokytis ar užsiimti kitais darbais? Kaip nepasiduoti iškilus sunkumams? Apie tai išsamiau gali papasakoti mūsų gimnazijos moksleivis, sportininkas, kuris krepšinį laiko neatsiejama savo gyvenimo dalimi - Rokas Maižiešius iš IIIp klasės.

Rokas lanko Vilniaus krepšinio mokyklą ir priklauso vienai iš stipriausių tos mokyklos komandų. Vaikinas yra vienas iš komandos lyderių, todėl geba aikštelėje skatinti komandą nepasiduoti ir įkvėpti pergalėms komandos draugus. Taip pat Rokas žaidžia ir trečioje pagal stiprumą Lietuvos krepšinio lygoje, kurios beveik visi žaidėjai yra daug už jį vyresni, tačiau ir ten Rokas puikiai atlieka savo vaidmenį bei semiasi patirties iš daugiau patyrusių žaidėjų. Jo pagrindinis ginklas – tritaškiai, o tarp savo metų žaidėjų krepšininkas Rokas vidutiniškai renka net 20,7 taško. Norėdamas daugiau sužinoti apie Roko krepšinio karjerą, paklausiau jį keleto klausimų.

Kaip sureagavai sužinojęs, kad apie tave planuojamas straipsnis gimnazijos leidinyje „Laiptai“?

Labai apsidžiaugiau, galėčiau pasakyti, kad net nustebau, nes gimnazijoje yra mokinių, kurie galėtų didžiuotis savo pasiekimais. Kad mane pasirinks, nebuvo nė minties.

Kiek metų žaidi krepšinį?

Krepšinį žaidžiu jau dvyliktus metus ir nemanau, jog greit baigsiu, nes sportas yra mano gyvenimo dalis ir didžiausia mano aistra.

Kaip atsidūrei pirmoje krepšinio treniruotėje?

Kaip atsidūriau? Nelabai galiu tiksliai pasakyti, bet atsimenu, kad, važiuojant su tėvais į darželį, buvau paklaustas, kokios norėčiau papildomos veiklos. Pirmoji mintis buvo krepšinis.

Kodėl pasirinkai šį sportą?

Tuo metu daugiau žinojau ir supratau apie krepšinį, o ne apie kokią kitą sporto šaką, todėl toks ir buvo apsisprendimas.

I kokius krepšininkus tu norėtum lygiuotis?

Mano idealai yra krepšininkai LeBronas Džeimsas ir Kobe Bryantas. Šie krepšininkai pasižymi tokiomis savybėmis, kurias turi tik nedaugelis žmonių. LeBronas stengiasi būti geriausia savo versija ne tik aikštelėje, bet ir už jos ribų, o Bryantas mane žavi savo užsidegimu būti geresnis už kitus. Jo darbo etika, kuria bandau vadovautis ir aš, yra tiesiog aukšto lygio.

Kokio lygio žaidėjas esi šiuo metu?

Šiuo metu, galima sakyti, pradėjau žaisti su profesionalais, bet dar turiu labai daug tobulėti.

Kiek laiko per savaitę skiri treniruotėms?

Per mažai, bet kartu ir per daug (juokiasi). Dėl karantino , išskyrus nuotolines treniruotes, yra gana sunku sportuoti papildomai. Kaip visuomet, laiko reikalauja ir mokslai, todėl stengiuosi skirti tam bent porą valandų per savaitę.

Ar teko savimi, kaip žaidėju, nusivilti? Jei taip, kokioje situacijoje?

Rokas pradėjo greitai linksėti galva ir atsiduso prieš atsakydamas.

Žinoma, manau kiekvienam sportininkui taip yra atsitikę, bet man įsimintiniausias įvykis buvo, kai pramečiau pergalingą metimą per labai svarbias varžybas.

Šiemet gruodį žaidėme prieš „Uniclub" komandą, rungtynės buvo įtemptos, taškas į tašką. Likus iki ketvirto kėlinio pabaigos vos 7 sekundėms atsilikome vienu tašku. Treneris paprašė minutės pertraukėlės ir nusprendė, kad aš turiu mesti pergalingą metimą, nes tą dieną pataikiau keturis tolimus metimus iš keturių. Mečiau iš aikštelės krašto, bet metimas nebuvo tikslus - rungtynes pralaimėjome.

Tas prametimas mane labai slėgė, dar dabar prisiminus per kūną pereina šiurpulys.

Ar per visus savo krepšinio karjeros metus nebuvo minčių apie pasitraukimą?

Tikrai buvo, kai prieš septynerius metus susilaužiau rankos pirštą ir raktikaulį per du mėnesius. Po antrojo lūžio maniau, kad niekada nebūsiu toks atletiškas, koks buvau, bet man pasisekė, nes tėvai įkalbėjo sportuoti toliau, už tai esu jiems labai dėkingas.

Sužinojęs kiek daugiau apie Roko karjeros pradžią ir dabartinį jo, kaip žaidėjo, lygį, paklausiau apie jo ateities planus, svajones, tikslus.

Ar žadi savo tolimesnį gyvenimą sieti su krepšiniu?

Tikrai taip. Manau, visą gyvenimą gyvensiu krepšiniu. Jei netapsiu krepšininku, tada bandysiu tapti treneriu. Galbūt tai pavyktų, nes žaisdamas krepšinį patirties sukaupęs esu be galo daug.

Kokie artimiausi tikslai?

Mokykloje, kaip visada, mokytis kuo geriau. Žaidžiant krepšinį - įdėti daug juodo darbo ir toliau tobulėti. Norėčiau paskutinius metus krepšinio mokykloje baigti kaip Lietuvos čempionas.

Kokios yra tavo svajonės, susijusios su krepšiniu?

Visada svajojau žaisti geriausioje pasaulio lygoje – NBA, būtų puiku gyventi iš savo aistros šiam sportui, žaisti ilgai ir sėkmingai.

Norėtum, kad ateityje tave tikėtųsi pakalbinti žinomiausi Lietuvos, pasaulio žurnalistai? Ką jiems norėtum papasakoti ?

Žinoma, norėtųsi, sakyčiau tiesą. Manau, duočiau keletą patarimų jaunesniems žaidėjams, kaip siekti didelių tikslų. Patarčiau niekada nenustoti dirbti, niekada nei akimirkai nesudvejoti, ką daro ir dėl ko. Dar - nebijoti klysti, nes tik taisydamas klaidas tampi geresnis. Sakoma, kad žaidėjo sėkmę lemia tik 5% talento ir net 95% darbo ir ryžto. Talentingą pastebi visada, bet įvertina tik tuos, kurie dirba ir stengiasi tobulėti.

Paklaustas, ar tai yra pirmas jo, kaip krepšininko, interviu, Rokas kukliai atsakė: „Yra keletą kartų tekę duoti interviu po rungtynių... na, gal ir kiek daugiau nei keletą“. Ir pataisęs save nusijuokė.

Mantas Naginė

MOKSLININKUI JONUI

Kiekvienoje mokymo įstaigoje yra daug jaunų perspektyvių mokinių, kurie daug kuo domisi ir siekia savo tikslų, atstovaudami savo mokyklas arba šiaip savo malonumui dalyvauja įvairiuose projektuose ar olimpiadose, kad išbandytų savo jėgas, o gal net pasiektų aukštų rezultatų. Norėdama daugiau sužinoti apie tai, ką reiškia būti perspektyviu mokiniu ir kokias galimybes jam atveria išsilavinimas, pakalbinau mūsų mokyklos vienuoliktos klasės mokinį Joną Kairį, kuris save apibūdina kaip protingą, nesijaudinantį, lengvabūdišką žmogų. Vaikinas minėjo, kad privačiame gyvenime ir mokykloje yra toks pat žmogus, tačiau mokykloje kartais būna rimtesnis, nors ir čia nepamiršta pajuokauti, be to, nepriima visų dalykų labai rimtai.

Šiais laikais vaikai dažnai neturi motyvacijos mokytis ir siekti gerų rezultatų. Tačiau Joną mokytis skatina ,,konkurencija“. ,,Man patinka konkuruoti su kitais žmonėmis, todėl tai mane labai skatina mokytis ir siekti aukštumų”,- taip Jonas pasakė pokalbio pradžioje. Kai pasiteiravau, ar lieka laisvo laiko pramogoms su draugais, vaikinas tvirtai patvirtino ir pridūrė, kad mokosi tiek, kiek užduota namų darbų. Aišku, kiekvienas mokinys skirtingas ir tam, kad įsisavintų reikiamą informaciją, visi turi skirtingų būdų. Vienam mokiniui tereikia vieno prisėdimo prie pamokų, o kitam - visos dienos, kad jaustųsi pasiruošęs ir išmokęs dienos darbą. Jei kalbėtume apie pažymius, visi pritartume minčiai, kad šiais laikais dauguma mokinių mokosi ne dėl savęs, o dėl geresnio pažymio, tačiau Jonas prisipažįsta, jog jam svarbu žinios, ne tik pažymys, ir teigia nesijaudinantis gavęs blogesnį pažymį, ne tokį, kokį norėjęs gauti.

Dauguma Pilaitės gimnazistų Joną pažįsta dėl jo pasiekimų - gilių mokslo žinių. Paklausus, kaip bendraamžiai reaguoja į jo sėkmę, vaikinas pagalvojęs atsakė, jog dažniausiai yra gražiai pajuokaujama, taip pat labai dažnai bendraklasiai prašo pagalbos pamokose arba tenka siųsti atliktus namų darbus, tačiau pokalbio pabaigoje pridūrė, jog dažnu atveju į jo gilias žinias tiesiog nekreipia dėmesio ir bendrauja kaip su paprastu mokiniu. Jonas turi tvirtą nuomonę apie tai, kad jam yra nesvarbu kito mokinio rezultatai, jis mano, kad kiekvienas mokinys mokosi už save ir tai nėra jo problema. Taip pat pridūrė, kad visada gali pagelbėti tam, kuris stengiasi. Jei bendraklasiams kyla neaiškumų, visuomet pasistengs juos paaiškinti, tačiau niekada neduos nusirašyti kontrolinio darbo, kai mokinys nededa jokių pastangų į mokymąsį ir žiūri į darbą atsainiai. Tačiau vaikinas teigia, kad gyvenime tikrai galėtų palaikyti draugiškus santykius su bendraamžiu, kuris mokosi prasčiau nei jis. Pašnekovas sako, kad draugystei svarbu žmogaus savybės - linksmumas, draugiškumas: ,,Man ne taip svarbu, kaip mokosi ar ką mąsto žmogus, su kuriuo bendrauju, man labiau rūpi , kad su juo būtų linksma.”

Pagaliau priėjome prie pokalbio kulminacijos. Tai Jono pasiekimai! Žinau, kad jis dažnai važinėja į įvairias olimpiadas, tačiau devintoje klasėje buvo ypatinga sėkmė, nes Vilniaus miesto moksleivių matematikos olimpiadoje laimėjo pirmą vietą. Visų pirma pasiteiravau, koks buvo jausmas pirmą kartą dalyvauti olimpiadoje. Jonas prisiminė, kad buvo didžiulis stresas, bijojo, kas atsitiks, kas bus, tačiau, dalyvaujant kitus kartus, baimės jausmas po truputį dingo, o praeitais mokslo metais dalyvaudamas

olimpiadoje baimės jausmo visiškai nejuto. Vaikinas pridūrė, kad, kai dalyvavo pirmą kartą, jam labai buvo svarbus rezultatas, o pastaruoju metu dalyvauja labiau dėl įdomumo. Prisiminus apie didžiausią Jono laimėjimą, jis sakė, kad jautė labai gerą jausmą, jautėsi esąs išskirtinis, bet kai pamąstė, suprato, kad laimėjimas neturėtų būti tas dalykas, kurį visada visiems primeni, nes tai labia erzina žmones. Šis pasiekimas Jonui patvirtino, kad jis gali gerai mokytis, daug pasiekti, tačiau jaunuolis nemano, kad yra geresnis už kitus tik todėl, nes kiti bendraamžiai yra geresni ir įdomesni užsiimdami kitokiomis veiklomis.

Kalbėdami apie ateities planus su Jonu, aptarėme, kad ne visi žinome, kuo norėtume būti ateityje ir koks galėtų būti darbas, į kurį eitume gerai nusiteikę. Paklaustas apie svajonių darbą pašnekovas šiek tiek suglumo, tačiau pagalvojęs pasakė, kad labiausiai save įsivaizduoja kaip tiksliųjų mokslų atstovą. Nors dar nėra apgalvojęs tikslios profesijos, tačiau svajoja dirbti mylimą darbą ir į jį eiti su šypsena. Kol kas Jonas tikslių ateities planų neturi, nes nori gyventi šia akimirka. Pasiteiravus, kokią įsivaizduoja savo mylimą merginą, vaikinas nusijuokė ir pasakė, kad apie tai dar bus laiko pagalvoti.

Interviu pabaigoje Jono paklausiau, ką patartų mokiniams, kurie neturi noro mokytis. Atsakymas buvo aiškus:„Pabandykite susirasti veiklą, kuri patinka labiau”. Ne kiekvienas iš mūsų turime motyvacijos labai gerai mokytis, galbūt kitus domina kita veikla. Kaip vaikinas teigė, įvairios veiklos gyvenime gali tapti sėkmingos, nereikia būtinai mokykloje gauti dešimtukus, kad susikurtum ateitį.

Armantė Lukinaitė

DIRBTINIS INTELEKTAS

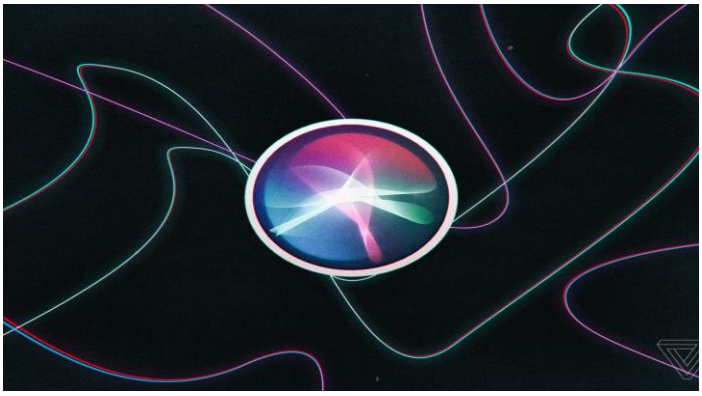

Gyvename, atrodo, nusistovėjusiame pasaulyje, kur visi turime savo vietą ir gyvenimo paskirtį. Gimstame jau turėdami gyvenimo šabloną - mokslai, darbas, šeimos kūrimas ir rami senatvė. Kad ir kaip bepakreiptumėme savo gyvenimo kampą, vis tiek esame įkalinti šiuose nusistovėjusiuose visuomenės rėmuose. Vis dėlto, pasaulis nesustoja tobulėjęs ir mūsų nusistovėję gyvenimai gali drastiškai keistis, o už tą pokytį bus atsakingas ne kas kitas kaip dirbtinis intelektas. Kaip tai susiję? Šiame straipsnyje atsakysime į dirbtinio intelekto reikšmės klausimus, pristatysime jo svarbą, vaidmenį mūsų gyvenime ir pavojų.

***

Pasauliui sparčiai tobulėjant, įmonėse, savo veiklą siejančiose su IT , auga aukštos kvalifikacijos specialistų poreikis, todėl Kauno technologijos universitetas rengia būsimuosius IT specialistus, puikiai išmanančius dirbtinį intelektą ir turinčius įgūdžių jį taikyti praktikoje. Norėdami pristatyti dar ne visiems žinomą Dirbtinio intelekto studijų programą , pakalbinome vieną iš KTU pirmakursių - studentą Edą (pavardė redakcijai žinoma). Paklausus, kodėl jis pasirinko būtent šią specialybę, atsakymas buvo užtikrintas:„ Tai puiki galimybė įsilieti į pasaulį, gyvenantį rytojumi. Norėjau mokytis informacinių technologijų, bet drįsau sau iškelti didesnius tikslus, ne tokius banalius kaip paprasčiausios *Programų sistemos*. Pamatęs naują studijų kryptį *Dirbtinis intelektas* nesudvejojęs užpildžiau prašymą, o vasaros pabaigoje gavau patvirtinimą, kad įstojau.”

Galime manyti, kad dirbtinis intelektas dar labai tolimas Lietuvos ekonomikai, bet Tarptautinė ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacija prognozuoja, jog artimiausiu metu DI technologijos bei automatizuoti procesai Lietuvoje gali pakeisti apie 60% visų darbų. Taigi iškart kyla klausimas, ko būsimieji specialistai yra mokomi universitete ir kokios būsimos DI specialistų perspektyvos. Vienas jų - Edas, jam šis klausimas labai aktualus: „Šiuo metu, būdamas pirmame DI

Dirbtinis intelektas - kas tai?

Dirbtinis intelektas yra informatikos šaka, kuri pabrėžia intelekto mašinų, mąstančių ir dirbančių kaip žmonės, kūrimą. Šios sistemos, analizuodamos aplinką, geba atlikti nurodytus veiksmus, nepadedant žmogaus rankai.

DI paskirtis

Dirbtinio intelekto pagrindinis uždavinys - palengvinti žmogaus gyvenimą. Kartais galime pagalvoti, jog tai apima tik patogumo ar pramogų sferą, bet specialistai savo žinias taiko į tokias sritis:

- Mediciną;
- Pramoninę gamybą;
- Saugumą ir karo techniką;
- Finansus;
- Buitinę įrangą;
- Transportą.

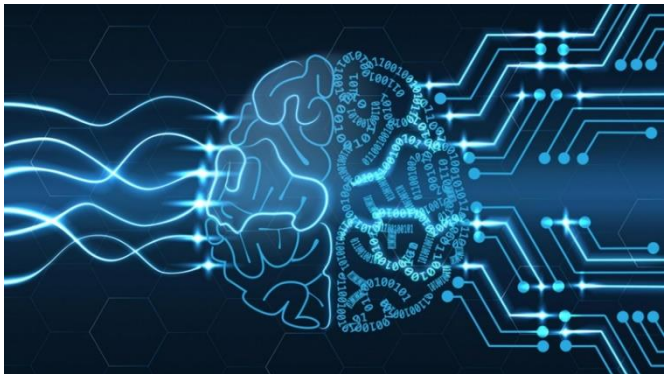

kurse, mokausi IT pagrindų, kurie taps tolimesnių kursų - matematikos, programavimo, dirbtinio intelekto ekosistemos - pagrindais. Vėliau studentai turi galimybę atlikti praktiką įmonėse, dirbančiose su DI, tai yra, dalyvauti kuriant dirbtinio intelekto produktus. Darbų perspektyvos taip pat susijusios su informacinėmis technologijomis - labiausiai reikalingi duomenų analitikai, procesų automatizavimo specialistai, programinės įrangos ir aplikacijų kūrėjai, naujųjų technologijų specialistai. “

Tokių ženklų, kad dirbtinio intelekto produktai ateityje turėtų dominuoti, jau galime matyti. Tai autonominiai automobiliai, robotai. Studentas patikslina: „Mūsų gyvenimas jau dabar sukasi apie DI. Elementarūs to pavyzdžiai - telefonai. Kalbos atpažinimo programos, tokios kaip „Siri” ar „Alexa”, veido atpažinimo programa išmaniuosiuose telefonuose - visa tai DI.”

Kalbėdami apie tai, kas mums padeda kasdieniame gyvenime, negalime pamiršti ir žalingo DI poveikio, todėl kyla klausimas, kokią grėsmę kelia dirbtinio intelekto įsiveržimas į žmogaus gyvenimą. Studentas Edas atsakė į šį klausimą labai paprastai: „Didžiausia grėsmė - nežinojimas ir nesupratimas. Negalime valdyti to, apie ką neišmanome. O paprasčiausių nelaimių būna kasdien. Galima papasakoti apie 2018 metais įvykusią tragišką avariją, kurioje žuvo moteris, kai ją partrenkė autonominis „Teslos” automobilis, kaip DI grėsmės pavyzdį. Bet tai nėra tikroji grėsmė, bent jau ne ta, kuri rūpi žmonėms. Žmonės bijo, kad iš jų atims darbus, o taip tikrai bus, jei ims trūkti specialistų. Tiesa, to negalima pasakyti apie išskirtines specialybes, pavyzdžiui, mokytojų, kurių robotai pakeisti dar ilgai negalės.”

Taigi, pasak Edo, didžiausia grėsmė - nežinojimas. Būtent todėl skatiname jaunimą domėtis ateities gyvenimu ir jo valdymu, jei nenorime užleisti robotams savo vietos. DI - tai specialybė, kuri palengvins gyvenimą daugeliui žmonių, įskaitant pačius jaunuosius specialistus.

Brenda Dacytė

KOKIOS KALĖDOS BE ... EGLUČIŲ?

Pilaitės gimnazijos bendruomenės Eglutės - pačios nuoširdžiausios. Jos nepamiršo mūsų ir šventiniu laikotarpiu! Dėl to siunčia šilčiausius linkėjimus, pačius gražiausius žodelius ir šypsenas Kalėdų proga!

Gyventi gera, nes turi dėl ko gyventi. Gyveni dėl šeimos, dėl draugų, dėl pomėgių, dėl dar nepatirtų naujovių, dėl smagių ar liūdnų prisiminimų. Gyveni dėl savo šlapio ir murzino augintinio, kuris tave apdovanoja nuoširdžiu dėmesiu. Gyveni dėl šypsenos nepažįstamojo, ėjusio pro šalį, kurio šypseną gal tik nuspėji, nes jo veidą dengia kaukė. Gyveni ir tiki, kad kasdiena vis nauja, nes tai kita diena ir tu eini į priekį, sužinodamas naujų dalykų, patirdamas naujų pojūčių. Vakar snigo, šiandien jau sniegas ištirpo. Vakar buvo tylu, šiandien kažkur lauke trankiai bilda sunkvežimiai, rytoj gal norėsis klausytis skambios muzikos. Ir niekad nebus ta pati diena – jei tik pats norėsi tai pamatyti. Tad linkiu plačiai atmerkti akis ir pasitikti gyvenimą atviru glėbiu.

Mama Eglė

Gyvenimas yra nuostabiausia pasaulyje pasaka ir didžiausias įkvėpimo šaltinis. Todėl kurkite ir dalinkitės stebuklais! Gražių žiemos švenčių!

Mama Eglė

메리 크리스마스! 가족과 함께 좋은 시간을 보내기를 바랍니다!

Linksmų Kalėdų! Linkiu puikiai praleisti laiką su šeima! Eglė iš Ib klasės

Linkiu, kad šiais metais nepaisant visko praleistume Kalėdas su savo šeimomis ir draugais, kartu patirtume neužmirštamas akimirkas, kurios vėliau jas prisiminus mums praskaidrintų nuotaiką. Kalėdos - ne tik dovanų metas, tai metas, kai mes galime susisiekti su savo draugais, artimaisiais ir pasikalbėti, paklausti, kaip jiems sekasi. Todėl linkiu visiems, net ir esant karantinui, neužmiršti bendravimo, paskambinti arba parašyti laišką draugams ir artimiesiems, su kuriais negalime susitikti.

Eglė iš IVp klasės

Eglės šakos svyra baltos,
Girgžda sniegas po medžiu.
Linksmos stirnos šokinėja-
Ėdžios pilnos dovanų!

Su Naujaisiais metais, lai jie būna dosnūs ir turtingi!

Eglė iš 2p

Eglyno medžių šakos lūžta
Nuo balto sniego debesies,
Jis puošia miško gražų veidą,
Kuriam tuoj žvėry šokt pradės.

Gudrioji miško lapė
Jau sėlina artyn,
Nes jai labai parūpo,
Kas dėsis šioj nakty.

Linksmuolis šernas sukriuksėjo
Ir tyliai lapei pakuždėjo:
-Pakvieskime visus draugus
Ir padėkokim už metus.

-Ė, maži ir dideli,
Buvote labai geri.
Ir už šiuos gražius metus
Dovanosim žaisliukus!

Eglė iš IIb klasės

Ei!

Eikš čionai!

Sakyki man dabar,

Ar jau pasipuošei eglutę.

Ne? Na kaipgi šitaip gali būti?!

Kalėdos jau čia pat, Tu žaliaskarę imki

Ir žaisliukus, labai puošnius, ant jos kabinki!

Kol puoši, pasakysiu paslaptis kelias, patarimus,

Kaipgi Kalėdų senį prisišaukti į savus brangius namus!

Kalėdinė eglutė, visų pirma, juose stovėti turi kuo greičiau,

Gražiausiom girliandom padabinta, ir, kuo didesnė, tuo geriau!

Bet, primenu, žaliaskares reik prižiūrėti ir pasirūpinti jomis suspėti.

Saugok, juk nesunku, nereikia tam žaliam piktajam Grinčui nusileisti!

Reik pasistengti mums visiems, kad nepavogtų šis šventų Kalėdų ir puikios eglutės,

Nes jeigu jis jas nusineštų patyliukais, kurgi Kalėdų senio dovanėlėms tada tektų būti?!!

Taip pat Kūčių vakarą prie pat eglutės reikia padėti Kalėdų seniui sausainėlių paragauti.

Jis pasisvečiuot pas mus ateis, o pasmaližiavęs galbūt net dovanų daugiau palikt galės!

Kalėdines giesmes prie žaliaskarės sugiedoti reikia

Ir skleisti švenčių dvasią- dalintis laime sveika!

„Laiptų“ kolektyvas:
Julija Navickaitė, Gabija Šilaikytė, Paula Viršilaitė, Austėja Patinskaitė, Eglė Vareikytė, Emilija Raišuotytė, Armantė Lukinaitė, Gabija Černiauskaitė, Milda Bieliūnaitė, Kornelija Grubliauskaitė, Mantas Naginė, Elzė Kozlovskytė, Brenda Dacytė, Dovilė Kavaliauskaitė, Elzė Milašiūtė, Robertas Česnulis